

Pastoràlia

George Saunders

EL LLIBRE DE LA SETMANA

★★★★★

Trad. Yannick Garcia. Edicions de 1984. 192 pàg. 16,90 €

Hòstic, hostiqueta, os pedrer, redéu, me cagon los trons! Aquests són els renecs sentits, de gust i de sorpresa que us sortiran quan hàgiu llegit la primera i la darrera pàgina de cada conte de *Pastoràlia*, de George Saunders (Texas, 1958), que és una obra excel·lent: tendra i cruel a la vegada, pietosa i despietada alhora, bèstia i delicada al mateix temps. Entre el renecc inicial d'«al·lucinació» i el final d'«admiració», se us posaran els ulls com dos plats de llet i el somriure se us congelarà de cop perquè la de l'autor nord-americà és sàtira de la bona, de la que et fa reflexionar i incomodar després d'haver-te fet somriure.

Al davant, una comicitat delirant. Al darrere, sis contes terribles, i el primer, *Pastoràlia*, que també dona nom al volum, és gairebé una *nouvelle* protagonitzada per un

neandertal assalariat i explotat que treballa en un parc temàtic de la prehistòria. I –zas, zas!– la crítica al capitalisme salvatge i als abusos de poder i a com els empresaris mortifiquen els treballadors de manera tan cruel com imperceptible, no es fa esperar. S'estén en altres relats i arriba també al descampat en què pot convertir-se la família, pixada de relacions malaltisses: “No us amoïneu que aquí no faig servir merda de debò. Només merda imaginària. Molt bé, si ara vingués algú i se us cagués a dins d'aquest magnífic bol de farinetes, ¿què us semblaria?”.

Tots els contes tenen trets en comú i tots són rodons com les taronges. Protagonitzats per personatges esgarrats, patètics i tendres a qui el món s'ha cagat a sobre. Sempre narrats a través del monòleg interior o a través del narrador extern que dona pista als diàlegs i que adopta el punt de vista dels personatges principals a través de l'estil indirecte lliure, que Saunders broda. Sempre contats, en definitiva, amb la llengua dels *pringats*, dels carallots, dels desgraciats. I la feina de Yannick Garcia que ja va traduir *Deu de desembre*, el darrer llibre de l'autor, us farà fotre reneccs d'admiració, així com la portada d'Albert Forns, que també us farà renegar de gust si sabeu –busqueu, busqueu...– com ha estat feta, recodony! –*Gemma Casamajó*

NOTA AL PEU Una traducció magnífica per a un gran llibre.

ADMIRACIÓ!

BONES PERSPECTIVES

Saunders és un escriptor que no és aigua estancada: avança, evoluciona. Si us va agradar molt *Deu de desembre*, aquest també us agradarà molt, tot i ser diferent.

UN COMPROMÍS

L'autor nord-americà mostra el greixum i la freixura de la societat capitalista: el món de les classes subalternes matxucades i talladetes a quarts pel gran poder.

3 raons per llegir... Edgar y la escalera

Per Ricard Ruiz Garzón

► GERMANS: HAWTHORNE

Ja coneixíem tres germans, Otto, Val i Ralph, que el barceloní Octavi Botana havia tret de la seva infància per convertir-los en personatges de la fabulosa *Autòdrom*. També autobiogràfics, i metaliteraris, els Hawthorne que protagonitzen la seva nova obra juvenil, *Edgar i Tim*, són germans que comparteixen lliuera i distàncies fins que arriba l'aventura. Només són dos, però aquí el gos, Max, hi fa tripleta. Ai, la família, si dona joc(s)...

► L'ESCALA: IL·LUSTRADA

Amant de Carroll, Dahl i Lewis, Botana sempre troba –com l'Àlicia, el Charlie o els, esclar, germans Pevensie– portes a mons inesperats. A *Edgar y la escalera*, el punt de sortida és l'escala de la lliuera, que de sobte no té fi. Amb l'ajut d'un veí, d'una comtessa, d'un peluix

i fins i tot d'un pingüí de llauna, Edgar farà el viatge de la seva vida. I per veure'l, res com el Juan Hernaz: l'ha il·lustrat... des de més enllà dels somnis.

► LES SALSITXES: SURREALISTES

Més infantil que *Autòdrom*, però també més xocant, el segon llibre de Botana comença a Londres i acaba a la pàtria de tot infant i tot germà: allà on neixen les complicitats per a tota la vida. Pel mig, com amb les salsitxes de Mr. Trevor, l'aventura té un punt d'humor, de deliri, de fantasia surrealista. Sort de les matemàtiques, matetàctiques o metatècniques: sense elles, com sense el Tim, l'Edgar no es faria gran. Només, quin canvi, envelliria.

Octavi Botana
La Galera. 150 pàg. 12,95 €

101 llibres de BCN

Per David Castillo

74

'Las Ramblas acaban en el mar', J.L. de Vilallonga

Malgrat la imaginació amb què va omplir la seva obra, José Luis de Vilallonga va ser autor d'un bon grapat de novel·les document de molta embranzida. Les seves mateixes memòries són plenes de fantasies perquè el nostre marquès desbordava intel·ligència, i sabia que l'amenitat era imprescindible. *Les Ramblas finissent a la mar* va ser la seva primera novel·la, datada el 1953, i va

provocar que no el deixessin tornar a Espanya, malgrat haver lluitat com a oficial al bàndol franquista després que el seu pare l'allistés a un batalló dels requetés, on el van destinar, encara adolescent, a un escamot d'afusellament.

L'entrada per la plaça d'Espanya, el desastre del primer dia a les Rambles amb la població local morta de gana i de por i l'arribada al palau de Maldà –propietat de la seva família– en ruïnes són d'antologia. I les frases: “Els vençuts gairebé sempre tenen raó” o “a Franco li dec un exili de 30 anys a París, i això és impagable”. Records deformats –o veritats– d'un geni.

